

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6768/2561

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย ช. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 84, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 5 ได้รับค่าจ้างขับรถจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ครั้งแรก 25,000 บาท ครั้งที่สอง 50,000 บาท ค่าจ้างดังกล่าวเมื่อรวมกับค่าบัตรโดยสารเครื่องบินของจำเลยที่ 5 และที่ 6 อีกสองครั้งที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระให้แล้ว จึงเป็นค่าจ้างที่สูงกว่าปกติสำหรับการรับจ้างขับรถยนต์ตามปกติทั่วไป จำเลยที่ 5 ให้การในชั้นสอบสวนหลังถูกจับเพียง 1 วัน โดยมีทนายความร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องด้วย น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 5 ให้การด้วยความสมัครใจ ตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น จึงใช้ยันจำเลยที่ 5 ในชั้นพิจารณาได้ ซึ่งเมื่อพิจารณำบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวแล้ว ก็ปรากฏว่าสอดคล้องกับที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การในชั้นจับกุม ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 5 ดังกล่าว เชื่อว่าจำเลยที่ 5 ทราบว่าภายในรถยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า มีเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่ก่อนที่จะรับจ้าง ขณะจำเลยที่ 5 ขับรถจากจังหวัดสมุทรสาครไปอำเภอลาดใหญ่ จำเลยที่ 5 จึงเป็นผู้ครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลาง การกระทำของจำเลยที่ 5 กับพวกจึงเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ ถือว่าจำเลยที่ 5 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91 รับเมทแอมเฟตามีน เฮโรอีน และไขควงของกลาง จำเลยทั้งหกให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ 1 ขอลงคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2) (3) (ที่ถูกมาตรา 15 วรรคสาม (2) (3)), 66 วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2) (ที่ถูก มาตรา 15 วรรคสาม (2)), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ทุกกรรมเป็นกระทำความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 16 ปี และปรับคนละ 850,000 บาท จำเลยที่ 5 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 66 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86

จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 5,000,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ คำให้การในชั้นสอบสวน และการนำสืบในชั้นพิจารณาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งสำหรับจำเลยที่ 1 และหนึ่งในสาม สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) (ที่ถูกลดโทษด้วย), 53 ฐานร่วมกันมี เมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุกตลอดชีวิตจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ฐานร่วมกันมี เฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายคงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 ปี และปรับ 425,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 10 ปี 8 เดือน และปรับ 566,666.68 บาท และจำคุกจำเลยที่ 5 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 3,333,333.33 บาท สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิต แล้ว จึงไม่อาจนำโทษจำคุกฐานอื่นมารวมได้ คงจำคุกตลอดชีวิตและปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเงิน 425,000 บาท และ 566,666.68 บาท ตามลำดับ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ได้ไม่เกิน 2 ปี รัชของกลาง ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 6 โจทก์และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่าย จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (3), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 จำคุกคนละตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง และจำเลยที่ 2 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 แล้ว คง ลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 25 ปี และปรับ 500,000 บาท และจำเลยที่ 2 จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666,666.66 บาท เมื่อรวมกับโทษจำคุกตลอดชีวิตและโทษปรับของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิต และปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 500,000 บาท ปรับจำเลย ที่ 2 เป็นเงิน 666,666.66 บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) จำเลยที่ 5 มีความผิด ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ ลงโทษประหารชีวิต ลดโทษให้จำเลยที่ 5 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) จำคุกจำเลยที่ 5 ตลอดชีวิต ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังจำเลยที่ 1 และที่ 2 เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 5 ฎีกา โดย ได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 2 เป็น ภริยาคนหนึ่งของจำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 5 เป็นสามีจำเลยที่ 6 วันที่ 3 พฤษภาคม 2555 จำเลยที่ 1 และที่ 2 จำจำเลยที่ 5 ขับรถยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า หมายเลขทะเบียน สท 4853 กรุงเทพมหานคร จาก อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ไปไว้ที่จังหวัดสมุทรสาคร มีจำเลยที่ 6 เดินทางไปด้วย แล้วจำเลยที่ 5 และที่ 6 เดินทางกลับทางเครื่องบิน วันที่ 10 พฤษภาคม 2555 จำเลยที่ 1 และที่ 2 จำจำเลยที่ 5 ไปขับรถยนต์คันดังกล่าวที่จังหวัดสมุทรสาครเพื่อกลับมาที่อำเภอหาดใหญ่ โดยจำเลยที่ 1 ขับรถกระบะ ยี่ห้อมิตซูบิชิ หมายเลขทะเบียน ญพ 1083 กรุงเทพมหานคร ของจำเลยที่ 5 ไปส่ง จำเลยที่ 5 และที่ 6 ที่สนามบินเสร็จแล้วจำเลยที่ 1 ขับรถกระบะของจำเลยที่ 5 มาจอดที่บ้าน เกิดเหตุเลขที่ 426 ตำบลน้ำน้อย อำเภอหาดใหญ่ ค่าเครื่องบินทั้งสองครั้งจำเลยที่ 1 ออกให้ ใน วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถกระบะของจำเลยที่ 5 มีจำเลยที่ 2 นั่งมาด้วย มาพบจำเลยที่ 5 ที่

โรงแรมวินสตาร์ แลกเปลี่ยนกุญแจรถกัน โดยจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์คันที่จำเลยที่ 5 ขับมาจาก จังหวัดสมุทรสาครเข้าไปจอดที่บ้านเกิดเหตุ นายวัฒนา หัวหน้าชุดปราบปรามยาเสพติด กรุงเทพมหานคร และพันตำรวจโท กฤษดา กับพวก เข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จากการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีน 23 แท่ง และไซเควท์ที่ซ่อนเก็บของท้ายรถยนต์ ยี่ห้อซันยง และเมทแอมเฟตามีน 3 แท่ง ที่รถยนต์ ยี่ห้อโปรตอน กับเฮโรอีน 1 ถุง ที่โต๊ะเครื่องแป้งภายในห้องนอนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ส่วนร้อยตำรวจตรี พล กับพวก จับกุมจำเลยที่ 5 และที่ 6 ขณะอยู่ในห้องพักใน โรงแรมวินสตาร์ จากการตรวจพิสูจน์เมทแอมเฟตามีนของกลาง น้ำหนัก 25,978.150 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 23,694.671 กรัม และเฮโรอีนของกลาง น้ำหนัก 22.430 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 20.427 กรัม ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และยกฟ้องจำเลยที่ 6 โจทก์และจำเลยดังกล่าวไม่ฎีกา คดีเป็นที่สุดแล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 5 ว่า จำเลยที่ 5 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โดยจำเลยที่ 5 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 จำงจำเลยที่ 5 ขับรถยนต์ ยี่ห้อซันยง ไปไว้ที่จังหวัดสมุทรสาคร และขับรถกลับจากจังหวัดสมุทรสาครมายังอำเภอหาดใหญ่ ค่าจ้างทั้งสองครั้งรวมเป็นเงิน 50,000 บาท ไม่ใช่ 75,000 บาท จึงไม่ใช่ค่าจ้างที่มากผิดปกติ และจำเลยที่ 5 ไม่ทราบว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่ในรถยนต์คันดังกล่าว ขณะถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 5 ไม่ได้ตกใจ ทั้งโจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ 5 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 5 จึงไม่ได้เป็น ตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 โจทก์มีนายวัฒนา พันตำรวจโท กฤษดาและร้อยตำรวจตรี พลเบิกความเป็นพยานได้ความทำนองเดียวกันว่า หลังจากจับกุมจำเลยที่ 5 และที่ 6 แล้ว ร้อยตำรวจตรี พลพาจำเลยที่ 5 และที่ 6 ไปที่บ้านเกิดเหตุ ขึ้นจับกุมพันตำรวจโท กฤษดาแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งหกว่า ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และยังแจ้งข้อหาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า ร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพว่า ได้จ้างจำเลยที่ 5 เป็นเงิน 50,000 บาท ให้ขับรถยนต์ ยี่ห้อซันยง ซึ่งมีเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่จากจังหวัดสมุทรสาคร มาส่งให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่อำเภอหาดใหญ่ แล้วจำเลยที่ 1 และที่ 2 รับรถยนต์คันดังกล่าวจากจำเลยที่ 5 ขับไปที่บ้านเกิดเหตุเพื่อนำเมทแอมเฟตามีนของกลางออกจากไฟท้ายรถทั้งสองข้างมาตรวจนับเพื่อลำเลียงไปที่ประเทศมาเลเซีย แต่ถูกจับกุมเสียก่อน ส่วนจำเลยที่ 3 ถึงที่ 6 ให้การปฏิเสธ โดยจำเลยที่ 5 ให้การว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 จ้างจำเลยที่ 5 ขับรถยนต์ ยี่ห้อซันยง ไปส่งให้พวกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่จังหวัดสมุทรสาคร ได้รับค่าจ้าง 25,000 บาท ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 2 จ้างให้ไปรับรถยนต์คันดังกล่าวจากพวกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่จังหวัดสมุทรสาคร และขับมาส่งให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่โรงแรมวินสตาร์ อำเภอหาดใหญ่ ได้รับค่าจ้าง 50,000 บาท แต่ไม่ทราบว่าเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนอยู่ในรถยนต์ตามบันทึกการตรวจค้น/จับกุม และโจทก์มีพันตำรวจโท ธานินทร์ พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า ในชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งหกเช่นเดียวกับในชั้นจับกุม โดยมีสืบตำรวจเอก มะรอนิง เป็นล่ามให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ปฏิเสธข้อหาร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6

ให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา เห็นว่า นอกจากโจทก์จะมีนายวัฒนาและพันตำรวจโท กฤษดาเบิกความยืนยันว่า ในชั้นจับกุมจำเลยที่ 5 ให้การว่า ได้รับการว่าจ้างจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ขับรถยนต์ ยี่ห้อฮันยง ไปส่งให้พวกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่จังหวัดสมุทรสาคร ได้รับค่าจ้าง 25,000 บาท ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่าจ้างให้เดินทางไปรับรถยนต์คันดังกล่าวจากพวกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่จังหวัดสมุทรสาคร และขับมาส่งให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่โรงแรมวินสตาได้รับค่าจ้าง 50,000 บาท แล้ว โจทก์ยังมีคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 5 มาแสดงว่า เมื่อพันตำรวจโท ธานินทร์แจ้งข้อหาว่าร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยที่ 5 ให้การปฏิเสธ และให้รายละเอียดว่าจำเลยที่ 2 ติดต่อให้จำเลยที่ 5 ขับรถยนต์ ยี่ห้อฮันยง ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปซ่อมที่จังหวัดสมุทรสาคร ได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเงิน 25,000 บาท และจำเลยที่ 2 ติดต่อให้จำเลยที่ 5 ไปรับรถยนต์คันดังกล่าวที่จังหวัดสมุทรสาครมาส่งให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่อำเภอหาดใหญ่ ได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเงิน 50,000 บาท มีจำเลยที่ 6 ไปด้วยทั้งสองครั้ง โดยโจทก์มีพันตำรวจโท ธานินทร์มาเบิกความประกอบยืนยันว่าจำเลยที่ 5 ให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การดังกล่าว สำหรับคำให้การในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 5 ให้การหลังถูกจับเพียง 1 วัน ยังมิได้มีการซักถามหรือเตรียมตัวเรื่องให้ผิดไปจากความเป็นจริงเพื่อประโยชน์แก่การต่อสู้คดีของตน และยังมีนายนครินทร์ ทนายความร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องด้วย กรณีไม่มีเหตุผลที่พนักงานสอบสวนจะบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนผิดไปจากที่จำเลยที่ 5 เต็มใจให้การ น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 5 ให้การด้วยความสมัครใจตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น จึงชี้ยันจำเลยที่ 5 ในชั้นพิจารณาได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาทันทีคำให้การดังกล่าวแล้ว ก็ปรากฏว่าสอดคล้องกับที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การในชั้นจับกุม สำหรับคำให้การในชั้นจับกุม แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 จะห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่กฎหมายห้ามมิให้รับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับเท่านั้น มิได้ห้ามรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่น ศาลสามารถนำมารับฟังประกอบกับพยานหลักฐานอื่นของโจทก์เพื่อลงโทษจำเลยที่ 5 ได้ เนื่องจากไม่มีกฎหมายห้ามรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 5 ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ประกอบกับพยานโจทก์ดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติภารกิจไปตามอำนาจหน้าที่ และไม่ปรากฏว่าเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 5 มาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะสมคบกันเบิกความหรือสร้างพยานหลักฐานอันเป็นเท็จขึ้นเพื่อปรักปรำจำเลยที่ 5 ให้ต้องรับโทษ พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมานี้มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ ส่วนที่จำเลยที่ 5 นำสืบอ้างว่า จำเลยที่ 5 ไม่รู้ว่ามีเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่ในรถยนต์ ยี่ห้อฮันยงของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เพียงแต่จำเลยที่ 5 รับจ้างจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปซ่อมที่จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อซ่อมเสร็จแล้วจำเลยที่ 5 ก็ไปรับรถยนต์ขับกลับมาส่มอบให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่โรงแรมวินสตา ก็ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง เพราะนอกจากจะขัดกับคำให้การในชั้นสอบสวนที่จำเลยที่ 5 ไม่ได้โต้แย้งความถูกต้องแล้ว ยังขัดกับคำให้การในชั้นจับกุมของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 5 ได้รับค่าจ้างขับรถจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ครั้งแรก 25,000 บาท ครั้งที่สอง 50,000 บาท ค่าจ้างดังกล่าวเมื่อรวมกับค่าบัตรโดยสารเครื่องบินของจำเลยที่ 5 และที่ 6 อีกสองครั้งที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระให้แล้ว จึงเป็นค่าจ้างที่สูงกว่าปกติสำหรับการรับจ้างขับรถตามปกติทั่วไป ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 5 ดังกล่าว เชื่อว่าจำเลยที่ 5

ทราบว่าภายในรถยนต์ ยี่ห้อฮันยง มีเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่ก่อนที่จะรับแจ้ง
ขณะจำเลยที่ 5 ขับรถจากจังหวัดสมุทรสาครไปอำเภอหาดใหญ่ จำเลยที่ 5 จึงเป็นผู้ครอบครองเมท
แอมเฟตามีนของกลาง การกระทำของจำเลยที่ 5 กับพวกจึงเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ ถือว่าจำเลย
ที่ 5 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ที่
ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 5 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วีรวิทย์ สายสมบัติ · ประมวลญ รักศีลธรรม · ชลิต กฐินะสมิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6768/2561>